

[Bundvad.]

Tid vil blive ophævet. Faar vi et saadant Tilsagn, trækker vi naturligvis vort Forslag tilbage. Mener Ministeren derimod ikke allerede nu at kunne give et saadant Tilsagn, fastholder vi vort Forslag og haaber paa, at Forhandlingerne, eventuelt i et Udvalg, kan give det ønskede Resultat.

Jeg skal med disse Bemærkninger anbefale Forslaget til Beslutning saavel til den højtærede Ministers som til det høje Tings velvillige Behandling.

Arbejds- og Socialministeren (Søren P. Larsen): Ordføreren for Forslagsstillerne har nu motiveret det Forslag til Beslutning, der er stillet, og som gaar ud paa en Opfordring til mig om at ophæve Cirkulæret af 19. Marts 1946 om Standsning af offentlige Arbejder, hvorved en Del af Landets ledige Arbejdskraft kan finde samfundsnyttig Beskæftigelse ved offentlige Arbejder.

Motiveringen af denne Beslutning er jo lidt svag og staar ikke helt i Relation til den Agitation, der har været ført baade i den store „Social-Demokrat“ og i de mindre „Social-Demokrater“; der har Tonen været helt anderledes. Jeg kan huske engang — jeg tror, det var sidste Foraar —, at „Fyns Social-Demokrat“ under prangende Overskrifter meddelte, at Socialministeren hindrede de døde i at blive begravet. Ja, det drejede sig om Standsning af et Tilskud til et kommunalt Arbejde ved Udvidelse af en Kirkegaard, og Standsningen var begrundet i de beskæftigelsesmæssige Forhold, der forefandt, men det blev i „Social-Demokraten“ til, at jeg „hindrede de døde i at blive begravet.“

Jeg troede egentlig, den Agitation havde lagt sig lidt. Men saa saa jeg i den store „Social-Demokrat“ — ja, med den store mener jeg den i København; jeg ved ikke, om det er den største, men altsaa den københavnske „Social-Demokrat“ —, jeg tror, det var den 20. Januar, en pragtfuld Korrespondance fra Sverige. Deri fortaltes der om nogle Danske, som var kommet derover for at arbejde, og efterhaanden var Sommeren gaaet og ligesaa Efteraaret, og Vinteren maa vist være værre derovre end her, det kunde man se paa Korrespondancen, for disse stakkels Mennesker havde nemlig forladt Skovene og var blevet opsamlet rundt omkring. Det fortaltes altsaa i Korrespondancen, og da den saa kom ned til „Social-Demokraten“ i København, føjede de en lille Ting til: at hvis vi nu ikke havde haft denne væmmelige Regering, og hvis disse stakkels

Mennesker havde vidst, at der ventede dem offentligt Arbejde, naar de kom hjem, saa var de formentlig rejst hjem før. Jeg forstaar godt, det faktisk er min Skyld, at disse stakkels Mennesker gik deres Hungermarch fra Skovene oppe i Sverrige og ned til Byerne!

Men ogsaa uden for København kan man finde paa noget, saa den stedlige „Social-Demokrat“ ikke behøver at staa tilbage. Jeg tager „Morsø Social-Demokrat“ for 25. Januar 1947 — det er ikke gammelt; der fortælles om den Ledighed, der forefindes, og saa skrives der: Det er Knud Kristensens og Søren P. Larsens Skyld, ikke Frostens. Jeg tør nok antyde, at den paagældende Skribent maa have lukket Øjnene, da han skrev det. Jeg har nemlig her — for jeg maatte da ruste mig lidt til en saa voldsom Debat, som der var pustet op til — en Meddelelse om, at Statsarbejder, der foregaar i København for Øjeblikket, Sporet Vanløse—Ballerup, Sporet Valby—Glostrup samt Arbejder i Anledning af Elektrificeringen af Linien Valby—Ballerup, for Tiden — den 30. Januar 1947 — er standset paa Grund af Frosten. Nu har vi jo ikke Redaktøren for „Morsø Social-Demokrat“ til Stede, for ellers kunde jeg have Lyst til at spørge ham, om de Meddelelser, der gives mig fra Statsmyndigheder, ikke er i Overensstemmelse med Sandheden, om man hellere skal holde sig til Profeten oppe fra Mors, som forkynder, at det ikke er Frosten, der har standset Arbejderne, men det er Knud Kristensen og Søren P. Larsen.

Disse agitatoriske Overdrivelser tager jeg nu ikke saa tungt paa, men jeg synes, det kunde være paa sin Plads at nævne dem, naar man nu skulde drøfte Problemerne, saaledes at Skyldspørgsmaalet bliver nogenlunde ligeligt fordelt. Jeg skal selvfølgelig have, hvad der tilkommer mig, men jeg vil dog mene, at hvis man ser Statistikken igennem, maa selv Socialdemokraterne, naar de sidder i Enrum, indrømme, at Vintervejret, Frosten, naturligvis har en afgørende Indflydelse ikke alene paa Byggearbejdet, men praktisk talt paa alt Jordarbejde. Det er et af de Fremtidsproblemer, man skal tænke over, og som man, saa vidt jeg ved, beskæftiger sig med i Indenrigsministeriet i det saakaldte Byggeforskningsinstitut, om vi her i Landet, naar vi kommer lidt længere frem ad de Veje, som man f. Eks. i vort Naboland Sverige er inde paa, vil være i Stand til at udføre visse Bygningsarbejder og visse Jordarbejder, selv om der er nogen Frost. Men det er i alt Fald noget, man ikke kan tage Stilling til i Øjeblikket; jeg nævner det